

ODPRTA O utripajoča svetloba besed, mala svetilka,
PESEM ki goriš od krvi, okrog tvojega plamena
plešejo nočni metulji,
še se svetlikajo vilinske pravljice
kot mirne zvezde nad prepadom časa.

Življenje je pozaba. Smrt je prebujenje. Vedno je
konec in vedno začetek. Od kod? Kdo?
Kam?

Živim. In ti živiš. Ista je
noč med nama. Isti veter upogiba veje.
Isto sonce naju ogreva. In mrak pokriva.

Iz tihote pa raste drevo, iz temne
zemske globine, v viharne vrtnice veselja.

O skrivnost krožnice večnih rojstev, vejnato
drevo svetlobe. Jablano, ki sem jo hotel objeti,
je zadel blisk. Udarila strela. Vse je
ogljje. Vse je ogorek. Pepel. Veter in nič.

Prevedel Severin Šali

Vesna Parun

PLEVEL Kakor divja trava se je razrasla sedanjost.
Laž razjeda staro zlato spomina
staro zlato sanjarij ugaša.

Na naših obličjih, ki jih pustoši,
 koprni previdnost.
 Nihče ne ve, ali bo prišel na cilj,
 če odmev ne bo obiskal brega
 (Zvok, ki so drhtele od njega jutrišnje zvezde)
 Šele zdaj, torej, vemo nekaj več
 o rji, ki se nabira med nami in svetom.
 O pajčevini, ki med nami
 in našim glasom razpreda tesnobo.
 O besedah čistih, ki počrniyo,
 ko se zalepijo na trdo skorjo življenja,
 in nismo več zaradi njih veseli.
 Sadovnjak zanemarjen
 od sladkega sadu se ne poveša.
 Želje odvržene
 vihar je uničil.
 Ljubezen, ki smo jo osramotili,
 bo postala plevel zemlje.

VIDRAM Hotela sem biti zvesta vodi.

ZVESTA Kdo ne pozna vode
 ki ni nikoli svobodna,
 vode, ki zaman
 išče mir?

Hotela sem biti zvesta cesti.

Vendar cesta je samo začetek
 resnice. Preizkušanje
 končnosti, in ljubi neznano.

Hotela sem biti zvesta deblom; vendar debla rastejo
 nadzorovana. Še ptice, ki jih sanjam, me zapuščajo.

Sencam, ki me spremljajo, in vsem stvarjem, ki me obkrožajo
 sem obljubila svojo dušo.

Tedaj sem šla do vider.

Rekla sem jim: vas sem izbrala,
 da vam zvesta bom do smrti!

Ve ste me naučile,

kaj je zvestoba: strah,

da ne bi presahnila voda, moč,

da se postavimo po robu njeni moči. In gledanje

podaljšano do ustja reke,
kjer ta odlaga svoje želje
in se preoblači, da bo brezimna.

OB REKI Stopam po nasipu. Šašje me zaustavlja
z glasom ptic, ki so se preselile.
Jesen ob reki je polna šumov iz davnine
izgubljenih, ki niso od trsja
niti od vode niti od zablodelih postrvi.

Reka je nezvesta. Izpira želje,
ki ste jih nezavestni zašepetali v uho peska.
Pozablja kljune črnih ladij.
Izliv oblaka, ko se je razlila iz korita,
zbledel ji je v spominu.

Hej, tatarski konji so prebredli tole reko!
Iz njihovih okostij je nemarni čas
naredil muzej. Pred vhomom trije topoli.
Mračne krošnje stoletij zrcalijo se v vodi.
Ona pa teče in misli na hrepenenje divjih gosi
v tisočkrat izbruhnjeni pomladi.

Pomlad iz rastočih ribjih lusk.

Voda, ki drhtiš od mraza, prebujajoč se iz razpokanih zidov ledu,
slišiš rezke glasove morskih galebov?
Kličejo te, da bi drugovali s tabo.
O selitve, ki se ponavljate.
Nagoni, ki od njih reka se kadi
gola in temna, pod vrbami razprostrta.
Pomlad iz rastočih ribjih lusk.

MOLITEV ČLOVEKA, Tu sem, Gospod! Prihajam od daleč
KI JE ZGOREL, ves poln zlatih ran, vendar srečen.
KO JE REŠEVAL V sinjem smilju čaka Tvoj Angel
ČEBELE živega srca mi ogenj nerazgreben.

Prinašam žalostne novice, hlapec Tvoj
ponižni, Jožef, s potrpežljivimi rokami:
nisem rešil Ti čebel. Pala na zemljó
je črna mavrica. V strašni menjavi

dan postal je kip soli.
Odseval je v očeh
mi moj goreči otok, sivke poln in smol,
se je sesipal v starodavni žar.

O, daj, da napolnijo še enkrat meh
sinovi moji, ko zaziblje od ondod
veter v spanec zimzeleni Hvar.

* * *

Med pravico in maščevanjem
se skriva kanona vsa sila.
Moje stališče vprašanje
— če ob dušo bom — je stila.

Ker z dušo, ki mi je vzeta,
spoznati ne morem nikoli
razlike. Slamica, ki leta
v viharju, k bogu ne moli.

Na katero stran naj se nameri,
bo veter sam povedal. Vabo pohodi,
možganski trak izperi.

Opotekaj se, prebijaj, poj!
Le lastni glas v tej trohnobi
bo našel sončni soj.

Prevedel Venó Taufer